

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

30 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către inculpatul Berdnicov Ruslan și de către avocatul acestuia, Boris Druță, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2019, în cauza penală privind-l pe

***Berdnicov Ruslan xxxx**, născut la xx xx xxxx,
originar și domiciliat xxxx xxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 16.04.2019 – 27.05.2019;

Instanța de apel: 17.06.2019 – 08.10.2019;

Instanța de recurs: 18.12.2019 – 30.09.2020.

Asupra admisibilității recursurilor în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender din 27 mai 2019, cauza fiind examinată în baza art.364¹ Cod de procedură penală, Berdnicov Ruslan a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.323 alin.(1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa în formă de amendă în mărime de 450 unități convenționale.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, inculpatul Berdnicov Ruslan, fiind deținut în blocul nr.2 al Penitenciarului nr.8 – Bender, amplasat în mun. Bender, str. Chișinăului, nr.44, la data de 02 august 2018, în perioada de timp între 01:00 - 03:00, în timpul executării pedepsei pentru comiterea unei infracțiuni, la propunerea altui deținut, Derevenco Vladimir, după ce ultimul a comis omorul deținutului Grigorovschi Marc, fără înțelegere prealabilă a comis favorizarea dinainte nepromisă a infracțiunii excepțional de grave exprimată prin ascunderea cadavrului.

3. Nefiind de acord cu sentința a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea parțială a acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri noi potrivit modului stabilit pentru prima instanță,

potrivit căreia lui Berdnicov Ruslan, recunoscut vinovat și condamnat în baza art.323 alin.(1) Cod penal, a-i stabili pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, pedeapsa aplicată inculpatului contravine prevederilor legale, deoarece în conformitate cu dispoziția art.64 alin.(3) Cod penal, limitele generale a pedepsei amenzii pentru persoanele fizice sunt stabilite de la 500 la 3 000 unități convenționale.

Astfel, prevederile art.64 alin.(3) Cod penal, care stabilesc limita minimă a pedepsei sub formă de amendă pentru persoanele fizice în mărime de 500 unități convenționale nu pot fi încălcate, indiferent de norma penală sau procesual-penală invocată și care, aparent, ar ameliora situația inculpatului (spre exemplu: art.79 Cod penal, art.364¹ Cod de procedură penală).

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2019, apelul a fost admis, casată sentința în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Berdnicov Ruslan, în baza art.323 alin. (1) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul a 25 000 lei.

În conformitate cu art.85 alin.(1) Cod penal, la pedeapsa aplicată prin prezenta sentință s-a adăuga total partea neexecutată a pedepsei stabilite lui Berdnicov Ruslan prin sentința Judecătorei Orhei din 14 august 2015, stabilind lui Berdnicov Ruslan pedeapsa definitivă 22 ani închisoare și amendă în mărime de 500 unități convențional, potrivit art.87 alin.(2) Cod penal, pedepsele aplicate urmează a fi executate de sine stătător.

În conformitate cu art.64 alin.(3/1) Cod penal, Berdnicov Ruslan este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 72 ore din momentul în care hotărârea devine executorie, în acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

În rest sentința a fost menținută.

4.1. În motivarea soluției sale, instanța de apel a indicat că, la pronunțarea sentinței, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul Berdnicov Ruslan a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.323 alin.(1) Cod penal, însă la stabilirea pedepsei nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile legale.

Astfel, la stabilirea pedepsei, prima instanță a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, însă nu a ținut cont întrutotul de prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, raportat la art.64 Cod penal.

În acest context, instanța de apel a menționat că, ținând cont de circumstanțele cazului și anume că, inculpatul a recunoscut vina, judecarea cauzei a avut loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform art.364¹ Cod de procedură penală, căința sinceră și faptul că infracțiunea comisă face parte din categoria celor mai puțin grave, necesitatea asigurării unui comportament adecvat a inculpatului în viitor, ținând cont de scopul pedepsei penale, a considerat rațional de aplicat față de Berdnicov Ruslan pedeapsa sub formă de amendă în mărimea minimă stabilită în art.323 alin.(1) Cod penal, ținând cont de prevederile alin.(8) art.364¹ Cod de procedură penală, (reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă) - în mărime de 500 unități convenționale.

Cuantumul amenzii în mărime de 450 unități convenționale stabilite de prima instanță nu a fost reținut, deoarece contravine prevederilor art.64 alin.(3) Cod penal, care prevede că

limitele generale a pedepsei amenzii pentru persoanele fizice sunt stabilite de la 500 la 3 000 unități convenționale, iar pedeapsa cu amenda prevăzută la art.323 alin.(1) Cod penal, este cuprinsă în limitele de la 550 la 850 unități convenționale.

Prin urmare, instanța de apel a reiterat că, în speță, deși aparent au fost îndeplinite unele cerințe ale individualizării și stabilirii pedepsei, totuși instanța de judecată greșit a calculat și stabilit inculpatului Berdnicov Ruslan spre executare cuantumul pedepsei și anume – 450 unități convenționale de amendă precum și greșit a reținut în calitate de circumstanță ce atenuază pedeapsa – recunoașterea vinovăției și nu a aplicat prevederile art.85 alin.(1) și 87 alin.(2) Cod penal.

Instanța de apel a indicat că, prin reducerea cu o pătrime din minimul pedepsei (adică din 550 unități convenționale) se stabilește suma de 412,5 unități convenționale, însă acest cuantum nu poate fi reținut, or, coboară sub limita minimă expres prevăzută de art.64 alin.(3) Cod penal și deci, în cazul dat, prin prisma art.364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel a stabilit inculpatului pedeapsa sub 500 unități convenționale.

La fel, instanța de apel a indicat că reieșind din faptul că Berdnicov Ruslan a comis o nouă infracțiune în timpul ispășirii pedepsei definitive de 22 ani închisoare în penitenciare de tip închis, rezultată din concurs de infracțiuni, prin aplicarea art.84 alin.(4) Cod penal, stabilite prin sentința Judecătorei Orhei din 14.08.2015 în baza de art.171 alin.(3) lit. b) Cod penal, s-a impus stabilirea pedepsei definitive prin aplicarea cumulului de sentințe prevăzut la art.85 alin.(1) Cod penal, iar în temeiul art.87 alin.(2) Cod penal, pedepsele aplicate urmează a fi executate de sine stătător.

5. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de apel, au declarat recursuri ordinare, inculpatul Berdnicov Ruslan și avocatul acestuia, Boris Druță.

5.1. Inculpatul Berdnicov Ruslan, fără a indica careva temeiuri de declarare a recursului din cele conținute la art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, contestă hotărârile instanțelor de fond cu recurs ordinar, solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În motivarea cernitelor sale a invocat că, instanțele inferioare nu au elucidat pe deplin circumstanțele cauzei și nu au dat o apreciere corectă probelor, care ar demonstra vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii imputate.

5.2. Avocatul Boris Druță în numele inculpatului, care invocând temeiurile de drept prevăzute la art.427 alin.(1) pct.2), 6) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea sentinței.

În motivarea cerințelor sale a invocat că, la stabilirea pedepsei, instanța de apel nu a respectat criteriile generale de individualizare a pedepsei, aplicând eronat pedeapsa cu amendă în mărime de 500 unități convenționale, or, astfel, instanța a limitat inculpatul în beneficierea de dreptul la reducerea cu 1/4 din minimul pedepsei cu amenda, stabilită la sancțiunea articolului incriminat.

La fel, la aplicarea pedepsei inculpatului instanța de apel nu a dat deplină eficiență prevederilor art.art.61, 75 Cod penal, pedeapsa nefiind echitabilă în raport cu circumstanțele cauzei penale.

Astfel, la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei, instanța de apel nu a dat deplină eficiență faptului că, Berdnicov Ruslan a recunoscut pe deplin vina în comiterea infracțiunii incriminate, se căiește sincer de cele comise, îi pare rău, a depus cerere prin care cauza a fost

examinată în procedura simplificată în conformitate cu prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, potrivit art.16 Cod penal, infracțiunea comisă constituie o infracțiune mai puțin gravă.

Consideră recurentul că, prima instanță, la stabilirea pedepsei a dat apreciere corectă tuturor circumstanțelor cauzei, în legătură cu ce just a stabilit inculpatului pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 450 unități convenționale.

6. Asupra recursurilor ordinare declarate a prezentat referință procurorul care s-a pronunțat pentru inadmisibilitatea acestora ca fiind vădit neîntemeiat și lipsite de temeiuri legale, deoarece la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a respectat prevederile art.64 alin.(3) Cod penal. Or, norma generală stabilește în mod imperativ că, în astfel de situații, este inadmisibilă aplicarea unei pedepse în baza art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală mai blânde de 500 unități convenționale.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art.427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Potrivit practicii judiciare constante erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Cu referire la recursul declarat de către inculpat.

Din conținutul recursului declarat de către inculpat se constată că acesta, nu invocă nici un temei de casare din cele prevăzute de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, însă solicită să fie achitat, întrucât în opinia sa instanțele de judecată eronat au apreciat probele administrate în speța dată, exprimând convingerea că, instanțele de judecată greșit au ajuns la concluzia în ce privește condamnarea sa în baza art.323 alin.(1) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, astfel se întrevește temeiul pentru recurs prevăzut de art.427 pct.8) Cod de procedură penală, însă Colegiul penal consideră că acest temei nu și-a găsit confirmare la examinarea recursului, nefiind stabilită presupusa eroare de drept invocată de recurent, deoarece acest temei este prezent atunci când instanța ce a judecat cauza a comis în această parte o eroare de drept, cum ar fi situația prin care în hotărârea judecătorească s-a făcut referire la săvârșirea infracțiunii, dar nu au fost stabilite faptele sau împrejurările de fapt care corespund elementelor constitutive ale infracțiunii respective, însă, reieșind din alegațiile recurentului, acesta nu este de acord cu încadrarea acțiunilor în baza art.323 alin.(1) Cod penal, considerând că lipsesc probe ce ar confirma vinovăția acestuia.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, Colegiul penal atestă că motivele de recurs invocate de către recurent, nu și-au găsit confirmarea, în speță nefiind constatate erorile de drept invocate.

Astfel, din materialele cauzei rezultă că, Berdnicov Ruslan a fost recunoscut vinovat de către prima instanță în săvârșirea infracțiuni prevăzute de art.323 alin.(1) Cod penal, concluzia căreia a fost menținută de către instanța de apel, care a constatat, că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, totodată reținând și încadrarea juridică a faptei săvârșite de către acesta.

Astfel, Colegiul penal menționează că, judecând apelul declarat, respectând prevederile art.414 Cod de procedură penală, instanța de apel a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel corect a ajuns la concluzia enunțată la pct.5 din prezenta decizie, stabilind totodată, că vinovăția inculpatului a fost dovedită pe deplin în baza probelor prezentate la cauza penală, care demonstrează vinovăția lui Berdnicov Ruslan în afara oricărui dubiu rezonabil, iar careva încălcări de procedură, sau încălcări a drepturilor și intereselor inculpatului, nu au fost depistate.

De asemenea, instanța de recurs consideră necesar a menționa că, potrivit prevederilor art.art.27, 414 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, că aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei așa cum propune recurentul este o competență și prerogativă legală a instanțelor de fond și aceasta nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art.427 Cod de procedură penală, astfel invocarea acestei chestiuni drept temei de casare în recursul ordinar este lipsită de suport legal.

Mai mult, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare *argument* (*Van de 9 Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61*), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Așa fiind, Colegiul penal atestă, că respectând prevederile art.101 alin.(3) Cod de procedură penală, unde este stipulat că nici o probă din dosar nu are o valoare prestabilită pentru instanță, instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatului, ci coroborându-le, le-a analizat în ansamblu lor, apreciind just că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală și a-i incrimina lui Berdnicov Ruslan săvârșirea infracțiunii incriminate.

Vizavi de criticile recurentului cu privire la modalitatea de apreciere a probelor de către instanța de apel, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a acestor instanțe.

În acest sens Colegiul atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art.99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia menținerii sentinței privind vinovăția inculpatului, totodată reținând și încadrarea juridică a faptei săvârșite de către acesta.

Față de cele ce preced, Colegiul penal atestă, că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis erori de drept, care ar genera casarea deciziei adoptate, fapt ce impune inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpatul Berdnicov Ruslan, ca fiind vădit neîntemeiat.

Cu referire la recursul declarat de către avocatul Boris Druță în numele inculpatului.

La caz, Colegiul penal reține că, partea apărării indică drept temeiuri pentru recurs prevederile art.427 alin.(1) pct.2) și 6) Cod de procedură penală, deși invocă temeiurile pentru declararea recursului prevăzute la art.427 alin.(1) pct. 2) și 6) Cod de procedură penală, în conținutul recursului nu expune nici o argumentare în susținerea respectivelor temeiuri, criticând hotărârea instanței de apel doar sub aspectul asprimii pedepsei aplicate inculpatului.

Prin urmare Colegiul penal apreciază că invocarea incidenței la caz a prevederilor art.427 alin.(1) pct. 2) și 6) Cod de procedură penală, este declarativă și neîntemeiată.

Astfel reieșind din esența argumentelor invocate se atestă că partea apărării în cererea de recurs apreciază ca fiind prea aspră pedeapsa aplicată de instanța de apel, invocând dezacordul cu mărimea pedepsei penale aplicate inculpatului, motive care se subscriu temeiului de casare prevăzut la art.427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

În susținerea acestei concluzii, examinând motivul invocat în recursul ordinar, Colegiul penal constată că prin aceasta se expune o opinie critică asupra modalității de individualizare a pedepsei.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, Colegiul penal atestă că motivul și temeiul de recurs invocat de către partea acuzării, nu și-a găsit confirmarea, în speță nefiind constată eroarea de drept invocată.

În acest context, Colegiul penal menționează că, prin criteriile generale de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale și a pedepsei penale, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care agravează sau atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal reține că, persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Totodată, potrivit art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei, care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie *echitabilă, legală și corect individualizată*, capabilă să restabilească echitatea socială și să realizeze scopurile legii și pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal și stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanța de judecată trebuie să se conducă de limitele pedepsei stabilite de sistemul dreptului penal, care sunt relativ determinate. Aceste pedepse sunt: minimum și maximum prevăzut de fiecare infracțiune în parte.

Astfel, lui Berdnicov Ruslan în baza art.323 alin.(1) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, adică în limitele prevăzute de lege și totodată, s-a luat în considerație faptul că inculpatul a solicitat examinarea cauzei în baza art.364¹ Cod de procedură penală. Or, sancțiunea art.323 alin.(1) Cod penal, prevede amendă în mărime de la 550 până la 1 050 unități convenționale, iar conform prevederilor art.64 alin.(3) Cod penal, mărimea amenzii pentru persoanele fizice se stabilește în limitele la 500 la 3 000 unități convenționale, iar pentru infracțiunile săvârșite din interes material – până la 20 000 unități convenționale, luându-se ca bază mărimea unității convenționale la momentul săvârșirii infracțiunii.

Prin urmare, instanța de apel corect și-a argumentat poziția la aplicarea pedepsei care este una echitabilă, stabilită în limitele legii și direct proporțională cu gravitatea faptei comise, luând în considerație că, inculpatul a recunoscut vina, judecarea cauzei a avut loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform art.364¹ Cod de procedură penală, căința sinceră și faptul că infracțiunea comisă face parte din categoria celor mai puțin grave, necesitatea asigurării unui comportament adecvat a inculpatului în viitor, precum și atitudinea lui față de infracțiunea comisă, de consecințele acesteia și care va fi în măsură să atingă scopul pedepsei penale, de restabilirea echității sociale și corectarea condamnatului.

Pedeapsa penală, potrivit art.61 Cod penal, este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Totodată, ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Din decizia instanței de apel se constată că, la stabilirea și aplicarea pedepsei, instanța a avut în vedere scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art.art.7, 61, 64 alin.(3), 75 și 76 Cod penal.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal statuează că, pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, a fost stabilită și individualizată corect, în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și totodată, evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

În acest context, Colegiul penal respinge argumentele invocate în recurs, or, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite, suficientă pentru restabilirea echității sociale, a drepturilor și intereselor părții vătămate, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

În consecință, Colegiul penal opinează că argumentele punctate în cererea de recurs privind greșita individualizare a pedepsei penale nu sunt incidente cauzei deferite judecării, instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, pedeapsa aplicată inculpatului fiind individualizată corect, echitabilă și în concordanță cu scopul pedepsei penale, fapt ce determină incontestabil concluzia de inadmisibilitate a recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În temeiul art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpatul Berdnicov Ruslan și de către avocatul acestuia, Boris Druță, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 octombrie 2019, în cauza penală privindu-l pe *Berdnicov Ruslan xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la 29 octombrie 2020.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac